

Η απομάκρυνση από τη λειτουργική ζωή και η επάνοδος σ' αυτήν

/ [Πεμπουσία](http://www.pemptousia.gr): Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=96146>]

Έτσι ο άνθρωπος παύει να λειτουργή σαν βασιλεύς της κτίσεως, σαν λειτουργός και ιερεύς. Παύει να συμμετέχη στην Θεία Λειτουργία που γινόταν στον Παράδεισο, όπου όλη του η ζωή ήταν προσφορά και Λειτουργία στον Θεό. Απεκκλησιάζεται, βγαίνει από αυτήν την Εκκλησία - Κοινωνία της Αγάπης που ζούσε στον Παράδεισο με τον Τριαδικό Θεό και τους Αγγέλους. Χωρίζεται από τον Θεό, από τους Αγγέλους και από τον συνάνθρωπό του. Απομονώνεται στον εαυτό του, απολειτουργοποιείται.

Ζώντας μέσα στον εγωισμό του και στην μοναξιά του, χωρισμένος από τον Θεό Πατέρα, από τους Αγγέλους και τον συνάνθρωπό του, εκτεθειμένος και ευάλωτος, παραδίδεται στον διάβολο, στην αμαρτία, στα πάθη, στον θάνατο. Αρρωσταίνει βαρειά, σχεδόν νεκρώνεται. Μαζί του υποτάσσει στην φθορά και την φύσι, διότι ο άνθρωπος περιέχει και την φύσι μέσα του, τον κτιστό κόσμο. Έτσι αρχίζει η μεγάλη περιπέτεια του ανθρωπίνου γένους. Η περιπέτεια της απομακρύνσεως του ανθρώπου από τον Πανάγαθο Θεό.

Η πρόνοια του Θεού για την επάνοδο του ανθρώπου στην ευχαριστιακή ζωή.

Ο άνθρωπος εγκαταλείπει τον Θεό, αλλά ο Θεός Πατήρ δεν εγκαταλείπει το πλάσμα Του, όπως δεν εγκαταλείπουν ο καλός πατέρας και η καλή μάνα το παιδί τους, έστω και αν αυτό τους εγκατέλειψε. Ο Πανάγαθος Θεός, ο ασύγκριτα ανώτερος απ' όλους τους πατέρες, δεν εγκαταλείπει το παιδί Του. Πονάει για τον άνθρωπο που απομακρύνεται από κοντά Του και στέλνει τον Μονογενή Του Υιό, τον Χριστό μας, να βγάλει τον άνθρωπο απ' αυτή την εγωκεντρική ζωή, την μη ευχαριστιακή ζωή και να τον επαναφέρει στην ευχαριστιακή ζωή. Να τον βγάλει από την διάσπασι, τον ατομικισμό και να τον φέρη πάλι στην ένωσι με τον Θεό, στην αγάπη, στην αδελφότητα. Να τον ξανακάνη ιερέα, λειτουργό, βασιλέα της κτίσεως, να τον ζωοποιήση και τον αναστήση, να τον κάνη κοινωνό της θείας ζωής, να αποκαταστήση την εκκλησία, και κοινωνία που χάθηκε μετά την πτώσι του ανθρώπου[1]. Να τον ελευθερώση από τον διάβολο, από τον θάνατο, από τα

πάθη, από την αμαρτία.

Αυτό είναι το έργο του Χριστού, το οποίο η Αγία Γραφή χαρακτηρίζει ως "Οικονομία" = τακτοποίησι (από το "οίκον νέμω" = τακτοποιώ το σπίτι). Ανακαινίζει ο Θεός το σπίτι του. Ο άνθρωπος με την αμαρτία του το ωραίο σπίτι του Θεού το χάλασε, το κατέστρεψε, το αποδιοργάνωσε και το παρέδωσε στον διάβολο. Μπήκε ο διάβολος μέσα στο σπίτι του Θεού. Και ενώ πριν δεν είχε εξουσία, μετά έκανε το αφεντικό. Ο άνθρωπος του έδωσε αυτήν την εξουσία.

Έρχεται λοιπόν ο Κύριος, ο Χριστός μας, μπαίνει σ' αυτό το χαλασμένο πιά σπίτι του Θεού να το ξαναφτιάξει, να το αναστηλώσει, να το ανακαινίσει, να βγάλει τον διάβολο από την μέση, να ξανακάνη τον άνθρωπο κύριο στο σπίτι που του έδωσε ο Θεός, να τον ξανακάνη βασιλέα (κύριο) και ιερέα, να λειτουργή και να προσφέρει τα πάντα με δοξολογία και ευχαριστία στον Θεό.

Αυτή λοιπόν η επανατακτοποίησις του σπιτιού του Θεού, η ανασυναρμολόγησις, είναι όντως "Οικονομία" του Θεού Λόγου. Λέγεται και ανακεφαλαίωσις στην Καινή Διαθήκη, δηλαδή επαναφορά και επανένωσις όλων στον Θεό.

Πως όμως ο Κύριος θα μπορέσει να βγάλει απ' το σπίτι Του αυτόν που προσωρινά το εξουσιάζει χωρίς μάλιστα να έχη την εντολή απ' τον Θεό να το εξουσιάσει; Πρέπει να εξαγοράσει τον άνθρωπο από την δουλεία του διαβόλου. Πρέπει να μπορέσει να κάνει τον άνθρωπο να επαναπροσφερθή στον Θεό. Και αυτό έγινε με την θυσία Του. Η ενανθρώπησις του Κυρίου μας είναι θυσία. Γι' αυτό και η Αγία Γραφή την λέει "κένωσι". Από την στιγμή που το δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, ο Κύριός μας, άφησε την δόξα της Θεότητας και περιεβλήθη την πτωχεία της ανθρωπίνης φύσεως, αυτό είναι μια κένωσις, ένα άδειασμα, μια ταπείνωσις του Θεού, μιά πτώχευσις του Θεού. Για να επαναπλουτίσει τον άνθρωπο ο Χριστός πτωχεύει, γίνεται πτωχός. Αυτό είναι θυσία εκ μέρους του Χριστού. Αυτή η θυσία κορυφώνεται πάνω στον Σταυρό.

Εκεί, πάνω στον Σταυρό, ο Κύριος δίνει την τελική μάχη κατά του διαβόλου. Νικά τον διάβολο, νικά τον θάνατο: «Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου τω τιμίω σου αίματι, τω σταυρώ προσηλωθείς και τη λόγχη κεντηθείς, την αθανασίαν επήγασας ανθρώποις». Νικά τον θάνατο με τον θάνατό Του: «θανάτω θάνατον πατήσας». Έπρεπε να πεθάνη ο ίδιος, για να νικήση τον θάνατο. Αλλιώς δεν μπορούσε να νικηθή ο θάνατος. Έτσι δίνει ζωή στον νεκρό άνθρωπο, τον ενώνει πάλι με τον Θεό Πατέρα, του δίνει την δυνατότητα να μπορέ να προσφερθή στον Θεό, του μεταδίδει θεία Ζωή. Ο Χριστός μας είναι ο Μέγας Αρχιερέυς, εκείνος ο οποίος στέκεται μεταξύ Θεού και ανθρώπου, μεταξύ Κτίστου και κτίσεως, και προσφέρει όλο τον κόσμο σαν μια θυσία στον Θεό διά της ιδικής Του θυσίας.

Τώρα ο άνθρωπος μπορεί πάλι να ευχαριστή τον Θεό. Μέχρι τώρα δεν μπορούσε. Έτσι όπως ήταν χωρισμένος από τον Θεό, δεν μπορούσε να πη ένα “ευχαριστώ” στον Θεό, άξιο του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός μπόρεσε με την θυσία Του να πη αυτό το “ευχαριστώ” στον Θεό εκ μέρους του ανθρώπου που δεν μπορούσε να το πη. Τώρα διά του Χριστού κάθε άνθρωπος μπορεί να πη “ευχαριστώ” στον Θεό για όλα του τα δώρα. Και λέγοντας “ευχαριστώ” στον Θεό να ενωθή με τον Θεό, να παύση να ζη εγωιστική ζωή και να αρχίση να ζη ευχαριστιακή ζωή.

Τώρα διά του Ιησού Χριστού μπορεί πάλι ο άνθρωπος να ξαναβλέπη τον Θεό ως Πατέρα του, να τον ονομάζη πάλι Πατέρα: «Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς». Μέχρι τώρα δεν μπορούσε. Μπορεί να ξαναπή, όχι “Πάτερ μου”, αλλά “Πάτερ ημών”, γιατί αισθάνεται τώρα ότι και οι άλλοι άνθρωποι είναι αδελφοί του. Μπορεί να ξανααισθανθή διά του Ιησού Χριστού τους άλλους ανθρώπους ως αδελφούς του. Μπορεί επίσης να αισθανθή ότι όλα τα υλικά πράγματα είναι δώρα του Θεού. Και για όλα να δίνη την ευχαριστία στον Θεό. Όλα αυτά γίνονται διά του Ιησού Χριστού, μέσα στο Σώμα του Χριστού, στην Εκκλησία.

[Συνεχίζεται]

1. Οι άγιοι Πατέρες μας διδάσκουν ότι η πρώτη Εκκλησία είναι αυτή που υπήρχε στον Παράδεισο και που με την αμαρτία του ανθρώπου διεσπάσθη. Αυτήν την Εκκλησία ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός αποκατέστησε με το σωτήριο έργο Του.